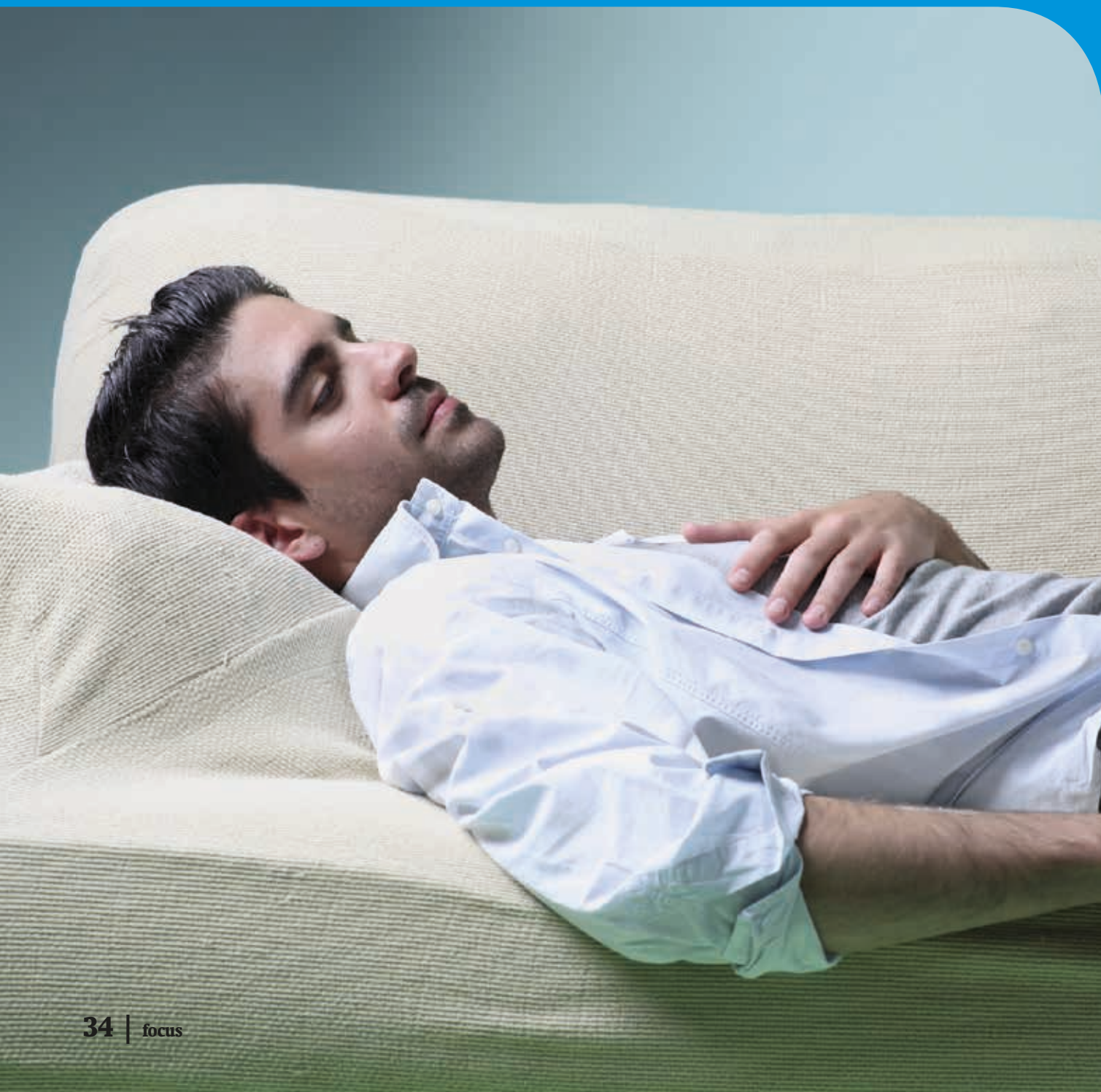

Leert van Mij

• door Kees Fieggen

HOE VAAK HEB JE HET AL GELEZEN: “KOMT TOT MIJ, ALLEN DIE VERMOEID EN BELAST BENT EN IK ZAL U RUST GEVEN. NEEMT MIJN JUK OP U ...”, EN JE AFGEVRAAGD HOE JE RUST KUNT VINDEN ONDER EEN JUK? ZEGT PAULUS NIET TEGEN DE GALATEN “LAAT U NIET WEER ONDER EEN SLAVENJUK BINDEN” (GL 5:1)? HOE VINDEN WE RUST BIJ HEM EN WAT IS ZIJN JUK, WAARVAN HIJ BELOOFT DAT HET ZACHT EN LICHT IS? LATEN WE EENS BETER NAAR MT 11:28-30 KIJKEN.

Eerst rust vinden

Bij onze Heer en Heiland is altijd alles in goede balans. Let allereerst op de volgorde van wat Hij zegt - die is van het allergrootste belang. Hij zegt eerst:: “Komt tot Mij” - en die uitnodiging geldt voor: “allen die vermoeid en belast bent”. Iemand die nog vol van energie is, druk met zichzelf en zijn eigen rechtvaardiging (en zelfs met werk voor de Heer), zoekt niet naar rust. Pas als je aan het eind van je Latijn bent, geldt deze zachte wenk van Hem om naar Hem toe te komen. Bij Hem vinden we rust, komen we tot rust van onze werken. Dan kunnen we (in elk opzicht, zoals hieronder wordt uitgewerkt) zijn genade leren kennen, ontdekken dat we geen prestaties hoeven te leveren. Aan zijn hart vinden we rust voor de ziel.

Pas vanuit de rust die Hij schenkt, kunnen we aan het werk. De eerste volle dag die Adam meemaakte, was de dag waarop God rustte. Als wij in Gods ritme willen wandelen, beginnen we met ons te verwonderen over alles wat Hij al gedaan heeft, zoals Adam met ogen vol verbazing moet hebben gekeken naar wat God die eerste zes dagen allemaal had gemaakt. Adam verscheen aan het eind, in een als het ware voltooide schepping. Zo moet het ook voor ons zijn - alleen wij verwonderen ons nog meer, omdat wij kunnen kijken naar het voltooide verlossingswerk! Dat is ons vertrekpunt: de rust die we vinden in dat bijzonder diepe en grootse werk van de Heer Jezus.

De eerste (en zo heel praktische) betekenis van Heb 4:10 is naar mijn overtuiging precies dat wat ik net schets: “Want wie in zijn rust ingaat, komt ook zelf tot rust van zijn werken, evenals God van de zijne.” Adam moest in de rust ingaan van Gods voltooide scheppingswerk. Helaas is die rust wreed verstoord door de zonde, zodat er een nieuwe dag moest

worden vastgesteld: de dag waarin dat Werk op het Kruis was gedaan, het Werk waarin God rust kon vinden. Zoals een lied het zegt:

Hij in Wie God zelf kan rusten
is het rustpunt ook voor mij

Dan begint de werkweek

Achterover leunen is er niet bij in het christen-leven, net zoals het nooit de bedoeling was dat Adam en Eva alleen maar zouden zitten genieten van de pracht van de Hof. Er is werk aan de winkel. Toen was dat “bewerken en bewaren” (Gn 2:15), nu is dat stappen in de “goede werken die God tevoren bereid heeft, opdat we daarin zouden wandelen” (Ef 2:10). Onze Heer formuleert het in Mt 11:29 zo: “Neemt mijn juk op u en leert van Mij, want ik ben zachtmoedig en nederig van hart en u zult rust vinden voor uw zielen”. De bedoeling van een juk is dat er twee dieren worden ingespannen voor een ploeg om het land te bewerken: die twee vormen samen een span. Dat lijkt zwaar werk - hoe kan de Heer van ons vragen om zwaar werk te verrichten als we vermoeid en belast zijn?

Het antwoord ligt in onze jukgenoot. Om samen een span te vormen, moet je even groot zijn. Een ongelijk span werkt niet en dat werd in de Wet van Mozes dan ook verboden (Dt 22:10). Een os en een ezel kunnen niet goed samenwerken: dat ligt zowel aan verschillen in karakter (denk maar aan ‘zo koppig als een ezel’) als verschillen in bouw. Bij een ongelijk juk trekt het juk aan het ene dier en duwt op het andere. Met wie zouden wij een gelijk juk kunnen vormen? Van nature zijn we helemaal niet geschikt voor dit werk: we zijn zo koppig als een ezel. Alle eerstgeboren dieren (rond, schaap en geit) behoorden de Heer toe en werden aan Hem aangeboden. >>

Bij een ezel kon dat niet: die moest of worden gelost of de nek gebroken (Ex 34:20). Gelukkig hoeft bij ons de nek niet gebroken te worden: er is iemand in onze plaats geofferd, we hebben een Losser. Dat verandert onze positie: nu kunnen we onder zijn juk gaan.

Het juk van de Heer

Als een nieuw rund het juk moest leren dragen, werd het gekoppeld aan een ervaren os. Dat moest een geduldig dier zijn. Wie “De grote hoeve” van Laura Ingalls Wilder heeft gelezen, weet hoeveel zorg een goede boer besteedde aan zowel het trainen van een span ossen als het eindeloos schuren en op maat maken van het juk, zodat dat zacht en licht is.

Degene die met ons onder hetzelfde juk gaat om ons te trainen voor het werk dat Hij heeft klaargezet, is zowel de maker van het juk als onze Jukgenoot: het is de Heer zelf. Dat lijkt onmogelijk, het lijkt een ongelijk span - en dat is het in feite ook. Maar onze jukgenoot is zachtmoedig en nederig van hart: Hij bukt zo diep als nodig is om op gelijke hoogte te komen. Bovendien heeft Hij het juk zo gemaakt dat het ons beiden (Hem en mij) precies past. Samen kunnen we dan het werk doen. Ik sta er dus nooit alleen voor, sterker: het lijkt wel of Hij het echte werk doet. Zoals een lied zegt:

Hij gaat aan mijn zijde

draagt met mij de last

Nimmer kan ik wank'len

Jezus houdt mij vast

Zo'n sterke en nederige jukgenoot vind je nergens, niemand die mij zo kan leren om dit juk te dragen. Daarom ook staat er: “leert van Mij”. Door onder zijn juk te gaan, leren we van Hem, van zijn zachtmoedige en nederige hart. Zo vinden we zelfs in het werk dat Hij ons te doen geeft, rust voor onze zielen. Want, zegt Hij: “mijn juk is zacht en mijn last is licht”. Wat Hij ons te dragen geeft, is nooit teveel. Als dat soms toch zo lijkt, is dat meestal omdat we met onze last niet eerst bij Hem zijn gekomen. Want het “komt tot Mij” geldt in alle omstandigheden en in alle fasen van ons geestelijk leven.

Geen ander juk dragen

Bij de profetieën die horen bij de komst van de Messias hoort ook de belofte van het verbroken juk (Js 9:4). De verdrukker legt een zwaar juk op de nek van het volk. De bevrijding daarvan wordt vergeleken met Midiansdag: de overwinning van Gideon op de verdrukkers destijds. Maar deze overwinning is groter en gaat niet alleen over aardse heersers die over Israël zouden

kunnen heersen, maar over geestelijke onderdrukking. Het leven onder de wet wordt door Petrus met een juk vergeleken - een juk dat niemand kan dragen (Hd 15:10). Het is niet de bedoeling van het christenleven dat we ook maar iets zouden verdienen van onze verlossing - zelfs niet op afbetaling.

Dat geldt ook voor onze heiliging. Heilig is apart gezet, toegewijd. Ook dat kunnen we niet door onze eigen inspanning bereiken: Hij zet ons apart, heiliging hoort bij onze rechtvaardiging en heeft o.a. te maken met ons priesterschap. Maar sommigen leggen zo de nadruk op positie (we zijn geheiligd) dat ze vergeten hoe belangrijk onze levenspraktijk is en dat er wel degelijk een opdracht tot heiliging is. Anderen zijn zo bezig met heiliging dat het een ‘werk’-heiligheid wordt, een eigen inspanning om aangenaam voor Hem te zijn. De eersten verkeren in een valse rust: rust voor onze zielen vinden we door zijn juk op ons te nemen en van Hem te leren. De tweeden sjoeren aan het juk, maar zijn vergeten dat we ook voor heiliging eerst naar Hem toe moeten komen. Zonder dat kunnen we niets van Hem leren - en worden we vermoeid en belast.

Tot slot

Komt tot Mij, zegt onze Heer, als je vermoeid en belast bent. Waardoor je zo bent, is niet belangrijk. Misschien door je verstand, je pogen alles te begrijpen, of door al je zonden, door je hoogmoed, door je ongeloof, door je eigen pogen om een goed mens te lijken. Maakt niet uit: komt tot Mij, zegt Hij dan, Ik zal u rust geven.

Pas daarna komt de volgende stap: we nemen zijn juk op ons en leren van Hem. Hij is de beste leermeester, zachtmoedig en nederig van hart. In alle omstandigheden kunnen we van Hem leren hoe we daarmee om moeten gaan. We kunnen pas van Hem leren, als we eerst met onze last bij Hem zijn gekomen.

Leg je eigen juk af en weiger elk ander juk te dragen - ook elkaar moeten we geen juk opleggen (zoals o.a. Gl 5:1 ons leert). Dat betekent niet dat er geen regels zijn, geen werk te doen is. Maar pas als we elk ander juk afleggen, kunnen we Zijn juk gaan dragen - samen met Hem, waarbij Hij het Leeuwendeel van het werk doet! Dichter bij Hem kunnen we nauwelijks zijn en gaandeweg gaan we steeds meer op Hem lijken.

